

Joža Lovrenčič

Ob vrnitvi

Doma

Srce ni moglo več vztrpeti
in moral sem na dolgo pot,
da bi še enkrat slišal peti
domači glas, prepoln lepot.

Prišel sem, slišal govorico,
ko da v božično noč zvoni,
ko da poslušam rajsko ptico —
za me biló več časa ni...

Pozdravljen, dom očetov mojih,
pozdravljen, ljubi rodni prag,
po bridkih dneh in trdih bojih
kot še nikdar si zdaj mi drag!

Zamaknjen bil sem in omamljen.
»Kdo ste, gospod?« zaslišim glas...
V domači hiši tuj, osamljen
zajočem, prebujen spet v čas...

V Gorici

Na Kornu ni več ure,
ki nam je kazala čas,
ko smo hodili študentje
trubadurit in v vas.

Tudi Herkul z gorjačo
je odšel kdo ve kam —
brez njega in fontane
trga več ne poznam.

Ura in Herkul in znanci,
vse, o vse je šlo —
neznanec med tujci hodim,
pri srcu mi je težkó.

Težkó mi je in čutim
grozno puščobo in mraz —
na Kornu ni več ure,
ki bi kazala čas....